

[Lene Bro.]

stor velvilje, stor forståelse, for samtlige spørgsmål, men velvilje gør det ikke. Mange børn venter på en afgørelse om deres kommende hjem; mange forældre går i uvished, om de kan beholde det barn, de har i pleje for senere adoption.

Af historiske grunde lige dette: mellem 1948 og 1952 blev lovforslag om adoption 4 gange fremsat i landstinget til første behandling, i 1952 til første behandling i folketinget. I 1954 kom der en betænkning om adoption. I 1956 blev adoptionsloven så endelig vedtaget, og den 24. november 1961 kom første og eneste ændring af loven. I dag er det altså 9 år siden, sidste ændring blev foretaget. Det er 2 år siden, man begyndte at efterlyse ændringer. Arbejder vi virkelig så langsomt i dette ting? Skal der virkelig komme uendelig mange grelle eksempler på, at det er alvor, før vi tager fat på at løse problemerne? Hvis dette er tilfældet, er der al mulig grund til at sætte et spørgsmålstejn ved dette tings arbejdsevne.

Hvornår kommer de ændringer, som ministeren har vist så uendelig stor velvilje over for?

Den fungerende justitsminister (Ninn-Hansen): Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke fru Lene Bro for fremhævelsen af justitsministerens velvillighed. Det er yderst rimeligt at fremhæve dette både generelt og også, synes jeg, i forbindelse med denne sag.

Jeg har haft lejlighed til at høre de spørgsmål, som fru Lene Bro sagde var blevet stillet her i folketinget vedrørende adoptionsloven, spørgsmål fremkaldt af konkrete sager, hvor man syntes, at lovens rammer ikke passede til de menneskelige hensyn, man gerne ville tage. Det kan man vel sige var det afgørende i forbindelse med de fleste af de spørgsmål, der blev rejst. Det var da heller ikke forgæves, at fru Lene Bro eller andre rejste disse spørgsmål. Jeg kan kun ykønske med, at disse initiativer bevirke, at justitsministeren ønskede sagen behandlet med henblik på en ny lovgivning.

Jeg forstod, at fru Lene Bro ikke ønsker, at det skal foregå i landstingstempo. Det er der vist heller ikke tale om — nu gik tingene dog undertiden også hurtigt i landstin-

get. Forholdet er det, at udvalget blev nedsat i december måned 1969, og det er nødvendigt, at de spørgsmål om ændringer af adoptionsloven, der er rejst, tages op til en samlet overvejelse i forbindelse med en almindelig gennemgang af adoptionslovgivning også under hensyn til de lovændringer, som overvejes i andre nordiske lande. Det nordiske lovfællesskab lægger vi vel alle vægt på at opretholde i videst muligt omfang. I overensstemmelse hermed har udvalget fået til opgave at foretage en gennemgang af adoptionsloven med særligt henblik på eventuel ændring af reglerne om samtykke til adoption samt at overveje en revision af loven af 1914 om adgang til medvirken ved anbringelse af børn, herunder de særlige problemer, der er forbundet med adoption af udenlandske børn — et problem, der jo bliver stadig større herhjemme.

Jeg gør opmærksom på, at justitsministeren ved nedsættelsen af udvalget over for dets formand har givet udtryk for, at han må tillægge det stor betydning, at udvalgets arbejde fremskyndes mest muligt, og det vil også ske.

Lene Bro: Jeg vil gerne takke for svaret. Jeg havde næsten ventet det. Jeg er udmærket klar over, at embedsmandsudvalget arbejder så godt og så hurtigt, det kan. Men det, jeg efterlyser, er, om det virkelig ikke var muligt at lave en lille ændring, så vi kunne gøre noget ved de øjeblikkelige problemer, især problemerne med udenlandske børn. Det bør dog ikke tage mange år. Jeg vil også godt sige, at det embedsmandsudvalg, der blev nedsat, først blev nedsat 1½ år efter, at vi første gang her i tinget havde gjort opmærksom på, at der var noget galt.

Den fungerende justitsminister (Ninn-Hansen): Jeg skal tale med justitsministeren om, hvorvidt det vil være muligt for udvalget at udtage specielle spørgsmål. Men det må i første omgang afhænge af udvalgets vurdering af, hvorvidt der er en sådan sammenhæng, at man er nødsaget til at få hele revisionen på én gang, eller om der, som fru Lene Bro nævnte, er mulighed for at tage enkelte spørgsmål ud til behandling med en snarlig lovændring for øje.

Hermed sluttede spørgsmålet.